

Øjne og et Sprog, som ingen forstod. Der var livlige Fynboer, der snakkede i Munden paa hinanden og lo og morede sig. Der var et Par gamle Koner fra Ribeeegnen med Knytteklæde og skinnende Krusekappe, og der var smaa Fannikekvinder, der skød op af deres tykke, stive Skørter som af en Tønde. Men fremfor alt var der Sællændere af alle Arter og alle Aldre, Kallundborgjyder og Kulsviere og kække Stevnsboere med lyse Smil, Oldinge og unge Knøse, syge Folk, der maatte løftes ned af Vognene, og Krøblinge, der humpede om ved Krykke.

Men trods Forskelligheden var det let at spore et bestemt Fællespræg hos dem alle. Bag Travlheden og Snakken og Raadvildheden mærkede man den samme højtidelige Alvor, den samme højtstemte Forventning. Der var noget i den hele Scene, der mindede om svundne Tiders Sct. Hansnats-Valfarter til de hellige Kilder, hvis Vande havde Ord for at besidde mirakelgørende Kraft. Paa mere end eet bekymret Ansigt kunde man læse om en febersyg Sjæl, der vaandede sig under Tidens mange Tvivl, og som urolig tørstede efter Sandhedens Lægedom.

Der sad henne paa et Stendige en Mand og en Kone, et Par midaldrende Folk, der trofast holdt hinanden i Haanden. Deres alvorlige Ansigtsudtryk og stilfærdige indadvendte Væsen fortalte en hel Historie:

De var kommen langvejsfra, havde rejst en Dag og en Nat og endnu en Dag og sad nu her, fortumlede af den lange Rejse, underligt fremmede for sig selv i de fremmede Omgivelser. De havde deres Hjem ovre i Jylland, i en ensom Egn nær Hede-grænsen, hvor Livet er en taalmodig Kamp mod Naturens Kærighed og Vejrligets Barskhed. I de lange, mørke Vinteraftener, naar de vilde Vestenstorme væltede sig ind fra Heden, havde de siddet bænkedede omkring Lampen i deres lille Stue og læst højt for hinanden af Vennesamfundets Blade og Bøger; og i de lyse Sommerdage var de aget milevidt ad tunge Sandveje til Folkemøder og kirkelige Forsamlinger . . . lykkelige ved at kunne møtte den Oplysningstrang, som Højskolen i deres Ungdom havde fremelsket hos dem. Men i den senere Tid havde en Uro sneget sig ind i deres Hjerter. Først var det Vilh. Pram, der